

ВРХОВНИ СУД  
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ  
Број: 118-0-Кжж-08-000 025  
Бања Лука, 25.12.2008. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у Посебном вијећу за организовани и најтеже облике привредног криминала, састављеном од судија мр Велка Икановића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића, Желимира Барића, Горјане Попадић и Смиљане Мрша, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених Г. П., С. Л. и М. Б., због кривичног дјела организовани криминала из члана 383 а. став 2. у вези са кривичним дјелом изнуде из члана 242. став 1. Кривичног закона Републике Српске и оптуженог Д. М., због кривичних дјела недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. и неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби Специјалног тужиоца Окружног тужилаштва Бања Лука, Посебног тужилаштва за сузбијање организованог и најтежих облика привредног криминала – Специјалног тужилаштва, жалбама бранилаца оптуженог Г. П., Н. Б., адвоката из Б. Л. и Ф. К., адвоката из С., жалбама бранилаца оптуженог С. Л., М. Б. В., адвоката из Б. и Ф. К., адвоката из С., жалби браниоца оптуженог М. Б., Н. Б., адвоката из Б. Л. и жалби браниоца оптуженог Д. М., Б. Г., адвоката из Б. Л., изјављеним против пресуде Врховног суда Републике Српске, Посебног вијећа за организовани и најтеже облике привредног криминала број: 118-0-Кжж-08-000 008 од 02.9.2008. године, у сједници вијећа одржаној дана 25.12.2008. године, на коју су приступили специјални тужилац Горан Гламочанин, оптужени Г. П., С. Л., М. Б. и Д. М., браниоци оптужених Н. Б., Ф. К. и Б. Г., док није приступио уредно позвани бранилац оптуженог С. Л., М. Б. В., адвокат из Б., дана 25.12.2008. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе Окружног тужилаштва Бања Лука, Посебног тужилаштва за сузбијање организованог и најтежих облика привредног криминала – Специјалног тужилаштва и бранилаца оптужених Г. П., С. Л. и М. Б., а дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог Д. М., преиначава пресуда Врховног суда Републике Српске, Посебног вијећа за организовани и најтеже облике привредног криминала број: 118-0-Кжж-08-000 008 од 02.9.2008. године, у одлуци о казни тако што се оптуженом Д. М. за кривично дјело недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. у вези са ставом 1 Кривичног закона Републике Српске утврђује казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци, а

за кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске казна затвора у трајању од 4 (четири) године, па се примјеном члана 42. став 2. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске, осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година у коју му се, а на основу члана 44. Кривичног закона Републике Српске, урачунава вријеме проведено у притвору од 09.02.2007. године па надаље.

У осталом дијелу другостепена пресуда остаје неизмјењена.

### Образложење

Побијаном пресудом Врховног суда Републике Српске, Посебног вијећа за организовани и најтеже облике привредног криминала број: 118-0-Кжк-08-000 008 од 02.9.2008. године, оптужени Г. П., С. Л., М. Б. и Д. М. оглашени су кривим и то оптужени Г. П., С. Л. и М. Б., због кривичног дјела организовани криминал из члана 383 а. став 2. у вези са кривичним дјелом изнуде из члана 242. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗРС), а оптужени Д. М., због кривичног дјела недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. у вези са ставом 1. КЗРС у стицају са кривичним дјелом неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗРС и осуђени и то Г. П. на казну затвора од 4 (четири) године, С. Л., на казну затвора у трајању од 3 (три) године, М. Б. на казну затвора од 5 (пет) година, док је Д. М., за кривично дјело недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. у вези са ставом 1 КЗРС утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) године, а за кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗРС утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) мјесеци, па је примјеном члана 42. КЗРС осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година. На основу члана 44. КЗРС у изречене казне им се урачунава вријеме проведено у притвору и то оптуженом Г. П. од 04.02.2007. године па надаље, оптуженом С. Л. од 04.02.2007. године до 10.08.2007. године и од 10.10.2007. године па надаље, оптуженом М. Б. од 11.5.2007. године до 10.8.2007. године и од 29.10.2007. године па надаље и оптуженом Д. М. од 09.02.2007. године па надаље. На основу одредаба члана 62. у вези са чланом 224. став 5. и чланом 399. став 6. КЗРС од оптуженог Д. М. су одузети предмети кривичних дјела наведени у изреци пресуде. На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП) оштећени су упућени да имовинскоправни захтјев могу остваривати у парничном поступку. На основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. ЗКП оптужени су обавезани да накнаде трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће се одлучити посебним рјешењем, док је оптужени М. Б. на основу члана 98. став 2. ЗКП обавезан да сноси трошкове одлагања главног претреса од 16.10.2007. године у износу од 1.148,49 КМ.

Против ове пресуде жалбе су изјавили Специјални тужилац Окружног тужилаштва Бања Лука, Посебног тужилаштва за сузбијање организованог и најтежих облика привредног криминала – Специјалног тужилаштва (у даљем

тексту: Специјални тужилац) и браниоци оптужених, адвокат Н. Б. из Б. Л., као бранилац оптужених Г. П. и М. Б., адвокат Ф. М. К. из С., као бранилац оптужених Г. П. и С. Л., адвокат М. Б. В. из Б., као бранилац оптуженог С. Л. и адвокат Б. Г. из Б. Л., као бранилац оптуженог Д. М.

Специјални тужилац пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се другостепена пресуда преиначи и оптуженима Г. П., С. Л., и М. Б. изрекне казна затвора у дужем временском трајању за кривична дјела за која се терете.

Бранилац оптужених Г. П. и М. Б., адвокат Н. Б., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се уважавањем жалбе пресуда преиначи и ови оптужени ослободе од оптужбе, или пак пресуда укине и одреди одржавање претреса.

Други бранилац оптуженог Г. П. и бранилац оптуженог С. Л., адвокат Ф. М. К., пресуду побија због битних повреда одредаба ЗКП-а, погрешне примјене КЗ-а и одлуке о казни, са приједлогом да се побијана пресуда укине и врати на поновно расправљање и одлучивање или преиначи и радње оптужених правно квалификују као кривично дјело изнуде из члана 342. став 1. КЗ РС и изрекне адекватна казна за то кривично дјело или побијана пресуда преиначи у одлуци о казни тако да се оптуженима изрекне казна затвора у знатно мањем временском трајању од изречена.

Бранилац оптуженог С. Л., адвокат М. Б. В., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда укине и нареди одржавање претреса или преиначи и оптуженог С. Л. ослободи од оптужбе или да му изрекне блажу казну.

Бранилац оптуженог Д. М., адвокат Б. Г., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се пресуда укине и одреди одрежавање претреса или пак преиначи и оптужени Д. М. ослободи од оптужбе и да се овом оптуженом укине притвор.

Одговоре на жалбе бранилаца оптужених поднио је Специјални тужилац који предлаже да се жалбе бранилаца оптужених одбију као неосноване и другостепена пресуда потврди.

Одговор на жалбу Специјалног тужиоца поднијели су бранилац оптужених Г. П. и М. Б., адвокат Н. Б., и бранилац оптуженог С. Л., адвокат М. Б. В., који предлажу да се жалба Специјалног тужиоца одбије као неоснована.

У сједници трећестепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, која је у смислу члана 310. став 4. ЗКП одржана у одсутности уредно обавјештеног

браниоца оптуженог С. Л., адвоката М. Б. В., Специјални тужилац је остао код свих разлога и приједлога из жалбе, као и навода из одговора на жалбе бранилаца оптужених, истовремено предложивши да се жалбе бранилаца оптужених одбију као неосноване. Адвокат Н. Б. је, као један од бранилаца оптуженог Г. П. и као бранилац оптуженог М. Б., изложио заједничку жалбу изјављујући да остаје код свих разлога и приједлога садржаних у жалби, као и одговора на жалбу Специјалног тужиоца. Други бранилац оптуженог Г. П. и један од бранилаца оптуженог С. Л., адвокат Ф. К. изложио је жалбу, изјављујући да остаје код свих разлога и приједлога у жалби, а предложио је да се жалба Специјалног тужиоца одбије као неоснована. Бранилац оптуженог Д. М., адвокат Б. Г. изложио је жалбу, те изјавио да остаје код свих жалбених разлога и приједлога, предложивши да се жалба Специјалног тужиоца одбије као неоснована. Оптужени Г. П., С. Л., М. Б. и Д. М. подржали су жалбе својих бранилаца и одговоре на жалбу Специјалног тужиоца.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се побија жалбама, а у смислу члана 312. ЗКП, одлучено је као у изреци овог рјешења, из сљедећих разлога:

Жалбе свих бранилаца оптужених другостепену пресуду побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП, тврдњама да је изрека пресуде неразумљива, противрјечна сама себи и разлозима пресуде и да у побијаној пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама. Осим тога жалба браниоца оптуженог С. Л., адвоката Ф. К., налази да се побијана пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати пресуда (незаконито препознавање у полицији оптуженог Л. од стране свједока – оштећеног Ј. Ф.) у чему би се састојала битна повреда кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка з) ЗКП, а жалба оптуженог Д. М. да је незаконитим претресањем повријеђено право на одбрану овог оптуженог, у чему би се састојала битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка г) ЗКП и да се побијана пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати пресуда, односно да се пресуда заснива на незаконито обављеном претресу, у чему би се састојала битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка з) ЗКП.

Жалба браниоца оптуженог С. Л., М. Б. В., посебно истиче да побијана пресуда није дала разлоге о одлучним чињеницама јер одредбе члана 323. став 2. ЗКП јасно указују да је потребно поново извести већ изведене доказе па је тиме створена обавеза да се ти докази оцјене појединачно и у међусобној повезаности, а не да се оцјењују жалбени наводи из жалби који су претходно већ прихваћени и на основу којих је пресуда Окружног суда у Бањој Луци и укинута. Ова жалба такође сматра, ако је другостепени суд донио нову пресуду, да је био дужан дати разлоге за такву своју пресуду кроз оцјену изведених доказа, а не да кроз ограничење кроз оцјену приговора жалби тужиоца и браниоца оптужених на пресуду првостепеног – Окружног суда прихвата да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање и на тако утврђено чињенично стање правилно примјенио и Кривични закон, да би након тога давао разлоге оцјењујући наводе жалби.

Испитујући другостепену пресуду у вези са приговорима из жалби бранилаца оптужених Г. П., С. Л., М. Б. и Д. М. по жалбеном основу битне

повреде одредаба кривичног поступка овај суд налази да нису почињене битне повреде кривичног поступка на које се указује у жалбама бранилаца оптужених.

Неосновано се свим жалбама бранилаца оптужених пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП тврдњама да је изрека пресуде неразумљива, противрјечна сама себи или разлозима пресуде, те да у пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама.

Приговорима жалби бранилаца оптужених Г. П., С. Л. и М. Б. да је изрека пресуде неразумљива јер у себи не садржи елементе из којих произилазе обиљежја кривичног дјела организованог криминала из члана 383 а. став 2. у вези са кривичним дјелом изнуде из члана 242. став 1. Кривичног закона Републике Српске је жалбени основ због повреде Кривичног закона па ће стога ови наводи образложити у оквиру побијања пресуде због повреде Кривичног закона.

Нема ни противрјечности у изреци пресуде и разлога пресуде, а у побијаној пресуди су наведени разлози о одлучним чињеницама. Анализом ових жалбених приговора долази се до закључка да жалбе устрајавају у оспоравању валидност датих разлога из образложења побијане пресуде, а на чему се не може успоставити битна повреда одредаба кривичног поступка. Изношењем оваквих приговора жалбе у суштини оспоравају правилност чињеничних закључака из пресуде, а што је основ за њено побијање због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Дакле, супротно становишту жалби бранилаца оптужених анализом побијане пресуде овај суд налази да образложење пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница с аспекта постојања кривичних дјела и кривичне одговорности оптужених, те чињеница одлучних за правилну примјену материјалног права, ради чега је неприхватљив приговор жалбе заснован на тврдњи да су изрека и образложење побијане пресуде захваћено битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП у облику неразумљивости пресуде. Сасвим је друго питање то што жалба оспорава валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, међутим, приговор таквог карактера у суштини спада у жалбени основ погрешно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку образложењу пресуде за чињеничне закључке оспорава правилност тих чињеничних утврђења.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка з) ЗКП истиче се у жалби једног од бранилаца оптуженог С. Л., адвоката Ф. К. Оцјењујући овај жалбени приговоре овај суд налази да није основан, о чему је побијана пресуда на страни 22. и 23. дала исцрпно и аргументовано образложење које, као такво, прихвата и овај суд. Правилно побијана пресуда закључује да препознавање оптуженог Л. од стране свједока оштећеног Ј. Ф. у полицији није извршено на прописан начин, али и да је исказ овог свједока оцјењиван је у цјелини, како његов исказ који је дао у полицији, тако и исказ у тужилаштву, те на главном претресу, као и у вези са осталим изведеним доказима, а посебно са исказом свједока П. П. и записником Специјалног

тужилаштва о препознавању лица број КТ-СП-8/07 од 27.02.2007. године, према којем је свједок Ј. Ф. извршио препознавање оптуженог Л., а све у складу са начелом слободне оцјене доказа. Дакле, не ради се о доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати пресуда, па слиједом тога нема битне повреде кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка з) ЗКП, па чак ни битне повреде кривичног поступка из члана 303. став 2. ЗКП.

Жалба браниоца оптуженог Д. М. истрајава у тврдњи да је повријеђено право на одбрану оптуженог и да је побијана пресуда заснована на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати пресуда. Везано за ове жалбене приговоре и овај суд налази да је издавање наредбе за претресање, претресање и сачињавање одговарајућих записника извршено на законом прописан начин и да стога нема битних повреда одредаба кривичног поступка на које се овдје указују. О овим приговорима побијана пресуда је на страни 23. и 24. о томе дала јасно, широко и аргументовано образложење.

Неосновани су и наводи жалбе браниоца оптуженог С. Л., М. Б. В. да је побијана пресуда донесена уз неправилну примјену закона у чему би се манифестовала битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 2. ЗКП, јер је првостепени суд правилно примјенио одредбе ЗКП које се односе на припрему претреса, ток претреса и доношење пресуде. Ово из разлога што је у побијаној пресуди образложено да је другостепени суд поступио у складу са укидним рјешењем од 27.5.2008. године и чланом 323. став 2. ЗКП и као доказни материјал прихватио све доказе изведене у првостепеном поступку.

Осим тога овакво мишљење браниоца нема упориште у закону јер према члану 323. став 2. ЗКП, ако вијеће другостепеног суда установи да је потребно поново извести већ изведене доказе у првостепеном поступку, искази саслушаних свједока и вјештака биће прихваћени као доказни материјал само ако су ти свједоци и вјештаци приликом свједочења на главном претресу били унакрсно испитани од супротне стране или браниоца или нису били унакрсно испитани од супротне стране или браниоца, иако им је то било омогућено. У том случају њихови искази на претресу се могу читати. Непосредно извођење ових доказа је обавезно само када свједоци и вјештаци нису били унакрсно испитани, а то је странкама, односно браниоцу било онемогућено у првостепеном поступку. У правилу укидајућом одлуком је одређен обим претреса пред другостепеним судом и он се изузетно може проширити уколико на самом претресу пред другостепеним судом дође до нових приједлога странака. У конкретном случају првостепена пресуда је укинута због битних повреда из члана 303. став 1. тачка ж) ЗКП („ако суд својом пресудом није потпуно ријешио предмет оптужбе,“) и тачке ј) истога члана („ако је изрека пресуде неразумљива, противрјечна сама себи или ако пресуда уопште не садржи разлоге или у њој нису наведени разлози од одлучним чињеницама“). Ове битне повреде су отклоњене побијаном пресудом, а побијаном пресудом је одговорено и на све жалбене приговоре у вези првостепене пресуде.

Нема мјеста ни аргументима жалби бранилаца оптужених Г. П., С. Л. и М. Б., наведеним уз приговоре чињеничној основи побијане пресуде, супстанцираним у наводима да ни другостепени суд није утврдио одлучне чињенице, а оне које је прихватио као утврђеним, таква утврђења нису

заснована на ваљаним доказима. Насупрот овим приговорима, као и приговорима којима се оспоравају утемељеност и правилност закључка побијане пресуде о постојању злочиначког удружења, а у оквиру којег су дјеловали ови оптужени, и овај суд налази да је за такво утврђење и другостепени суд имао довољно упоришта у изведеним доказима. Ово из разлога што докази на којима се заснива побијана пресуда у сегменту утврђења да су оптужени Г. П., С. Л. и М. Б. извршиоци предметних кривичних дјела, и по оцјени овог вијећа, представљају поуздану основу за такав закључак. Ту се прије свега имају у виду искази свједока Р. Б., Ј. Ф. и С. К., као оштећених лица и свједока Г. Р. и П. П., који су, заједно са оштећенима учествовали у договору око поврата одузетих возила, исплати новца траженог за поврат возила и поврату ових возила. Ови докази су били предмет посебно брижљиве и садржајне анализе од стране првостепеног суда, а потом и од стране другостепеног – претресног вијећа овог суда, и то тако што је засебно цијењен њихов садржај, а потом у корелацији са другим provedеним доказима, укључујући и доказе одбране. Таквим приступом у оцјени доказа побијана пресуда је ове доказе прихватила као истините и увјерљиве, дајући при томе, и са аспекта оцјене овог вијећа, валидну аргуменацију. Као резултат правилне и пажљиве оцјене свих доказа provedених на главном претресу пред првостепеним судом у међусобној повезаности, а на основу члана 323. став 2. ЗКП прихваћени и од стране другостепеног суда, произилази закључак побијане пресуде о поузданости утврђења те пресуде да су оптужени извршили кривично дјело организовани криминал у вези са кривичним дјелом изнуде. За закључке о одлучним чињеницама при оцјени вриједносног значаја provedених доказа, побијана пресуда је дала детаљне и јасно одређене разлоге у образложењу. Те разлоге као валидно образложење прихвата и ово вијеће у цијелости, па се не могу прихватити као основане неарументоване тврдње жалби које апострофирају мањкавост у оцјени вјеродостојности супростављених исказа неких свједока.

Неосновано се и жалбом браниоца оптуженог Д. М. другостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, при чему се понављају наводи из жалбе изјављене на првостепену пресуду и указује да је оптужени у стану држао дијелове појединог наоружања које му је остало из рата, који као такви не могу да се користе, да није правилан закључак првостепеног суда да је оптужени дрогу која је пронађена у његовом стану набавио ради даље продаје (при чему се понавља одбрана оптуженог у вези са поријеклом дроге), те да није на правилан начин утврђена количина и вриједност пронађена опојне дроге када се има у виду да је вјештачењем утврђено да је у пронађеној дроги било и других садржаја (парацетамол, брашно). У вези са овим приговорима побијана пресуда је на правилан начин разјешила и ово, за жалбу спорно, питање тако што је у образложењу дала врло широку, садржајну и прихватљиву анализу са аспекта постојања кривичног дјела недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. у вези са ставом 1. КЗРС, за које је оптужени оглашен кривим, при чему налази да су без значаја су наводи жалбе о поријеклу тих средстава и муниције. Исто тако побијана пресуда на правилан начин разјешава наведене приговоре жалбе од значаја за постојање кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗРС, за које је оптужени Д. М. такође оглашен кривим, као и разлоге из којих не прихвата

одбрану оптуженог Д. М. о поријеклу и намјени дроге, па је и у том погледу жалба неоснована.

На основу изложеног ово вијеће налази да је побијана пресуда заснована на потпуно и правилно утврђеној чињеничној основи, а како се повреда Кривичног закона као жалбени основ заснива на неутемељеној тврдњи о чињеничним недостацима пресуде које су од значаја за постојање дјела и кривичне одговорности оптужених, то ни овом жалбеном основу побијања пресуде нема мјеста. На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, побијаном пресудом је правилно примјењен Кривични закон када су радње оптужених Г. П., С. Л. и М. Б., извршене критичног догађаја, оквалификоване као као кривично дјело организованог криминала из члана 383 а. став 2. КЗ РС у вези са кривичним дјелом изнуде из члана 242. став 1. КЗРС, а радње оптуженог Д. М. као кривична дјела недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС и неовлашћена производња и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗРС и оптужени проглашени одговорним за та дјела.

Одлуке о казнама изречене оптуженима за наведена кривична дјела овај суд је испитао у вези са приговорима жалбе Специјалног тужиоца у односу на оптужене Г. П., С. Л. и М. Б., бранилаца оптужених Г. П., С. Л. и Д. М., а у смислу члана 314. ЗКП и проширеним дејством жалбе браниоца оптужених Г. П. и браниоца оптуженог М. Б. Овај суд налази да је у том погледу основана жалба браниоца оптуженог Д. М., док су остале жалбе неосноване. У утврђеним казнама затвора оптуженима П. и Л. дошле су до изражаја све олакшавајуће околности које жалбе бранилаца оптужених апострофирају (њихова ранија неосуђиваност, младост и коректан однос у поступку, а за оптуженог Л. и тежина кривичног дјела и последице и његова улога у кривичном дјелу) већ самим тим што су неке од наведених околности олакшавајућег карактера, у међусобној повезаности, побијана пресуда окарактерисала као особите олакшавајуће околности у односу на оптуженог П. (првостепеном пресудом ово је учињено у односу на оптуженог Л.) па је овим оптуженима за почињена дјела казна ублажена испод минимума прописане казне. У односу на оптуженог Б. побијана пресуда је правилно цијенила олакшавајућу околност (релативно млада животна доб), али и отежавајуће околности које се апострофирају у жалби Специјалног тужиоца (његова ранија осуђиваност и и околност да се налазио у бјекству када му је одређен притвор) па је овом оптуженом правилно и законито изречен минимум прописане казне.

Казне затвора у трајању од 4 (четири) године оптуженом П., 3 (три) године, оптуженом Л. и 5 (пет) година оптуженом Б., изречене за почињена кривична дјела, одражавају правилну равнотежу вриједносног значаја свих околности релевантних за индивидуализацију казни, те представљају довољну али и потребну мјеру казни да би се остварила сврха кажњавања у свим њеним сегментима, па се не може прихватити као основана жалбена тврдња Специјалног тужиоца да су утврђене казне благе, односно жалби браниоца ових оптужених о престоности утврђених казни, које по мишљењу овог суда представљају правилно одмјерене казне које ће постићи постићи сврху и у погледу специјалне и у погледу генералне превенције.



Испитујући одлуку о кривичној санкцији у вези са приговорима жалбе браниоца оптуженог Д. М. овај суд налази да је побијана пресуда правилно утврдила све околности од значаја за утврђивање појединачних казни оптуженим узимајући за полазиште околности прописане одредбом члана 37. став 1. КЗ РС. Исто тако суд је у погледу личности оптуженог правилно идентификовао и околности које иду у прилог оптуженом. Међутим, имајући у виду кривична дјела за које га је суд огласио кривим, да су као отежавајућа околност цијењене чињенице и околности које улаже у обиљежје кривичног дјела (велика количина оружја и експлозивних материја које је оптужени држао у стану) овај суд сматра да ће се и мањим затворским казнама у односу на овог оптуженог постићи сврха кажњавања у погледу специјалне и у погледу генералне превенције. Другостепени суд није адекватно вредновао све олакшавајуће околности које је утврдио на страни оптуженог док је, по мишљењу овог суда, прецијенио тежину отежавајућих околности на које се позива у образложењу побијане пресуде, па су изречене казне престроге. Стога овај суд оцијењује да ће утврђене казне за кривично дјело недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС од 1 године и 6 мјесеци, а за кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС од 4 године и изречена јединствена казна затвора у трајању од 5 (пет) године представљати довољну и потребну мјеру казне за остварење опште и појединачне сврхе кажњавања из члана 28. Кривичног закона РС у свим њеним сегментима.

Приговори жалбе браниоца оптужених М. Б. и Д. М., који су упућени одлуци суда о трошковима кривичног поступка, су неосновани. Околност да су оптужени млађа лица (оптужени М. Б. од имовине има путнички аутомобил) и способни за привређивање указује да су у стању да плате трошкове кривичног поступка без обзира што тренутно нису стално запослени.

Ради изнесног овај суд је жалбе Специјалног тужиоца и бранилаца оптужених Г. П., С. Л. и М. Б. одбио као неосноване, а дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог Д. М., преиначио првостепену пресуду у смислу одредбе члана 320. став 1. ЗКП-а, у одлуци о казни, на начин описан у изреци ове пресуде, док је у преосталом дијелу првостепена пресуда остала неизмјењена.

Записничар

Соња Матић

Предсједник вијећа

мр Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава  
руководилац судске писарнице  
Амила Подрашчић